

El voraviu Joan Vall Clara
joanvallclara@elpunt.info

Vells dinosaures rockers

Hem recollit el Parèntesi, que visibilitza i reconeix la innovació i el compromís

El més comú, quant al ventall de premis que s'atorguen als vells dinosaures, és que siguin premis a la trajectòria, a la constància, a la resiliència, a la fidelitat, a la insistència, al temps de lluita, a la perseverança i a la continuïtat sense defalliment. Són les virtuts que acostumen a citar els jurats. Com que tenim una edat, en tenim algun a les prestatgeries, i ben contents que n'estem. Ara, però, no és el cas. Cert que l'Avui és un vell dinosaure, això sí. Com també ho és El Punt, i

com també ho soc jo mateix. Tots tres conformem un autèntic Juràssic Park de la comunicació, enamorats com estem de la Galàxia Gutenberg en què encara vivim. Però vet aquí que el reconeixement que ens ha fet Parèntesi MEDia és per mirar al futur. El jurat ha destacat El Punt Avui "per la seva aposta valenta per incloure informació analítica i rigorosa sobre intel·ligència artificial tant en l'edició impresa com en la digital". Gràcies, moltes gràcies! Enteneu i suposeu que

no és mèrit meu i que el vaig recollir per raons de càrrec i protocol. Gràcies, Saül Gordillo, per la cura, la convicció i la professionalitat que poses cada setmana en la cita amb la sèrie. I gràcies, lectors i subscriptors de Parèntesi MEDia. En triar els vells dinosaures per com miren el futur, atorgant-los un premi que té la voluntat de visibilitzar i reconèixer la innovació i el compromís, ens reconvertiu en vells rockers. Vells dinosaures rockers que, com ja sabeu, no moren mai.

El quadern negre

Tura Soler

Xavier: setze anys desaparegut

REVISIÓ • La família del professor de Figueres desaparegut per suposada causa criminal vol que es revisi i reactivi el cas, arxivat provisionalment, abans no arribi a la prescripció

Avui es compleixen 16 anys de la desaparició de Xavier Camps Pacreu, el professor de l'IES Monturiol de Figueres que la nit del 25 d'abril del 2009 va actuar en una funció teatral a Ordis, després va anar a Girona a passar la nit a casa de la seva companya i ja no se'l va tornar a veure mai més. Tot i que els Mossos van arrestar la companya, Maria Cinta Vallespín, el 2012, el fiscal Víctor Pillado va considerar que les proves que la incriminaven no eren prou sòlides per dur-la a judici i el jutjat de Figueres va dictar el sobreseïment provisional. La família de Xavier Camps continua lluitant per trobar el cos i algun indici que propiciés la revisió i la reobertura del cas, abans que no arribi a la prescripció.

La nit del dissabte 25 d'abril del 2009, Xavier Camps Pacreu era dalt l'escenari al teatre d'Ordis interpretant el paper del senyor de Sotenville de l'obra *George Dandin* de Molière. Acabada la funció, va estar prenent una copa i conversant amb el seu bon amic l'escriptor Vicenç Pagès (ara ja mort) i després va marxar amb el seu cotxe amb la seva companya, Cinta Vallespín, cap al domicili d'ella, a la pujada de les Pedreres de Girona. L'endemà havia d'anar a veure la seva mare, que estava hospitalitzada, però no hi va anar. I el dilluns tampoc es va presentar a la classe a l'institut. El dilluns dia 27, el cotxe de Xavier Camps es va trobar ben aparcat i tancat amb clau a la pujada del Castell de Figueres, a prop d'on tenia el seu domicili. Però ni rastre d'ell. Havia desaparegut.

Quan els Mossos van començar a investigar van descobrir que Camps havia iniciat una relació sentimental amb un companya de feina i tenia intenció de deixar la xicota, cosa que es va considerar que podia ser el mòbil de la desaparició, i van dirigir les seves sospites cap a Maria Cinta, la xicota que volia abando-

Xavier Camps ■ EPA

nar. La investigació va demostrar que Camps havia passat la nit del 25 d'abril a la casa situada a les Pedreres de Girona, domicili de Vallespín, cosa que ella mateixa va ratificar en les seves declaracions com a testimoni, quan va assegurar que hi havien arribat de nit, Xavier li havia llegit poesia, havien tingut relacions sexuals dues vegades i a les sis en Xavier, després de fumar marihuana i sentir-se marejat, va dir que es posaria el despertador a les nou per poder anar a Figueres a visitar la seva mare, que era a l'hospital. Però es van despertar més tard de les dotze i Camps va marxar de pressa i sense esmorzar per anar cap a Figueres. I va assegurar que ella no va sortir de casa en tot el dia. Però el seu telèfon mòbil aquell dia al migdia es va connectar a l'antena que dona cobertura a la pujada del Castell de Figueres, on es va trobar el cotxe del desaparegut. Al vehicle s'hi van trobar les empremtes de la dona, però quan la investigació va voler mirar les càmeres de seguretat d'una oficina de La Caixa propera per veure qui conduïa el vehicle quan el van aparcar,

havia passat massa temps i les imatges ja no es guardaven. El disc dur de l'ordinador portàtil de Xavier Camps, que segons la família sempre tenia a casa menys quan anava a la feina, el van trobar dins d'un armari escriptori del dormitori de la casa de Vallespín, a qui Camps havia confiat les claus. Des de l'ordinador del desaparegut, un dies després, es van enviar correus en nom seu a la seva germana, a la dona amb qui havia començat una relació i a la mateixa Cinta. Uns correus que volien aparentar que el professor havia marxat voluntàriament. Uns correus que els Mossos consideren que va enviar la sospitosa, que tenia l'ordinador a les seves mans i en coneixia les claus, en un intent d'escenificar una desaparició voluntària. Ella també va assegurar que desconeixia que Xavier tingués una altra xicota i fins i tot va dir que abans de marxar ella li havia deixat 3.000 euros. Els Mossos van escorcollar minuciosament amb un georadar la casa de les Pedreres per buscar el cadàver de Xavier Camps però no el van localitzar. En l'escorcoll hi va participar també un aparellador que va assenyalar possibles buits o conductes subterranis, idonis com a amagatall, on els Mossos van fer sondes i van rebentar parets, però tampoc van trobar cap indici i van haver de pagar els desperfectes. Durant les prospeccions amb el georadar van trobar ossos però es va descartar que fossin humans; es va comprovar que eren ossos d'un gos que havia estat enterrat al jardí.

El 2023 els Mossos van fer proves d'ADN i els forenses proves odontològiques per mirar si el crani amb un tret de bala aparegut a Tossa el 2012 podia correspondre a Xavier Camps, però es va descartar. Les proves es van fer a instàncies de la família, que va trobar que hi havia similituds entre el rostre de Xavier Camps i la recreació de la cara de la víctima del crani que havia fet la policia científica dels Mossos i que vam difondre en aquest diari.

Raça humana

Sara Muñoz

Tornar a ser la de sempre

Solém veure'ns amb certa freqüència perquè, quan no forçàvem la trobada, coincidíem en actes socials que ens des-

pertaven el mateix interès: la presentació d'un llibre, un partit de bàsquet... Havíem fet viatges plegades i els dies previs a les celebracions familiars importants, també ens trucàvem per recordar-nos una a l'altra que no hi podríem faltar. Si qualsevol de les dues necessitava un favor, allà apareixia l'altra. Un amiga amb totes les lletres, ras i curt. Un dia, ara no sabia dir quan, vaig caure que s'havia absentat de la meua vida, suposo que jo també de la seva. Darrerament no topava amb el seu somriure combatiu al final de la sala on diferents ponents discutien sobre el model de ciutat, o al pregó de les festes del poble. Feia temps que no m'enviava un vídeo denunciant una injustícia, ni sentia al telèfon aquell "hoooolà" en què arrossegava la o com si volgués deixar clar que era una salutació sincera. Però tots anem tan atrafegats que tenim la tendència a pensar que els altres no s'han oblidat de tu, ni tu d'ells, i apuntem a la llibreta de tasques pendents que hem treure temps per veure gent, i els dies ens passen volant, i és així com perdem la pista durant mesos d'aquells que estíem però no pertanyen al cercle més proper. Fins que un dia, tampoc no recordo com, vaig saber que la meua amiga tenia els ànims per terra i que la seva ment la convidava a estar fora de control. Segur que en alguna d'aquelles trobades va donar algun senyal però no vaig ser capaç de caçar-lo al vol. Han passat uns mesos i hem tornat a dinar plegades. Més recuperada, el retrobament m'ha dut al passat, quan xalàvem recordant les virtuts d'aquest d'aquí i les manies d'aquell altre d'allà. L'he vist com sempre, somrient i xerraire, però em persegueix la incertesa de no haver sabut llegir, en el moment oportú, alguna de les seves mirades.

Diari de redacció

Lluís Simon

Un papa català?

Si el cardenal Omella guanyés el conclave seria una altra gran victòria per a Salvador Illa. Un altre patriota espanyol en un gran lloc de poder.

